

4С з можливістю прийому літаків (ИЛ-76, ТУ-154, ТУ-204, ТУ-134, АН-74, АН-26, АН-72, АН-12, ЯК-42, В-727, В-737, MD-80, А-320) тобто включає в себе від А до С конструктивні групи літаків.

1. Паламарчук Ю.А. Стратегії функціонування пасажирського терміналу аеропорту// Економіка: проблеми теорії та практики. Збірник наукових праць. Вип. 214: В 4 т. Том 1. - Дніпропетровськ: ДНУ, 2006. - С.11-17.

2. Садловська І. Методичні рекомендації з формування стратегії розвитку авіатранспортних підприємств// Відомості міністерства транспорту та зв'язку України. - 2005. - №6. - С.12 - 14.

Янковець Т. М.

Київський національний університет технологій та дизайну

ІННОВАЦІЙНА ІНФРАСТРУКТУРА ДЛЯ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Під інноваційною інфраструктурою відповідно до чинного законодавства розуміється сукупність підприємств, організацій, установ, їх об'єднань, асоціацій будь-якої форми власності, що надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності [1, 2]. Важливими елементами інноваційної інфраструктури є фінансові установи, консалтингові, маркетингові, інформаційно-комунікативні підприємства, патентні відомства, юридичні, освітні організації тощо. Інноваційна інфраструктура забезпечує розвиток інноваційних процесів, створює необхідні умови для ефективної господарської діяльності підприємств, що сприяє їх сталому розвитку [3, с. 200-204]. Так має бути, але на сьогодні в Україні окремі елементи інноваційної інфраструктури лише починають формуватися, інші ще відсутні. Тому важливим завданням на макроекономічному рівні стає її формування та розвиток.

Стає зрозумілим, що першорядну роль у створенні інноваційної інфраструктури має відігравати держава. Так відбувається у багатьох країнах світу, де на державу покладено: формування сучасної відкритої системи науково-технічної інформації про нові досягнення науки і технологій, патентної інформації, що може використовуватися підприємствами для підвищення ефективності своєї діяльності; створення системи демонстраційно-консультативних та навчальних інноваційних центрів у регіонах; організація мережових інноваційних структур.

Сучасні наукові підходи до інноваційного розвитку ґрунтуються на концепціях національних інноваційних систем (НІС), які поширені у країнах-світових лідерах [3, с.205]. Під НІС слід розуміти сукупність взаємозв'язаних організацій (структур), зайнятих виробництвом і комерціалізацією наукових знань і технологій у межах національних кордонів, малих і великих компаній, університетів, лабораторій, технопарків та інкубаторів як комплексу інститутів правового, фінансового й соціального характеру, що забезпечують інноваційні процеси і мають потужне національне коріння, традиції, політичні та культурні особливості [4, с.36]. Головною метою формування НІС є забезпечення взаємодії між державними, науково-дослідними та підприємницькими структурами для зростання економіки на інноваційних засадах [5, с.75].

Вагомим структурним елементом НІС є інноваційна територіальна структура, яка виступає генератором нових технологій і послуг, що забезпечують багаторазове збільшення доходів від капіталовкладень, центром міжнародного співробітництва, сприяє розвитку інноваційних фірм. Основними видами інноваційних територіальних структур є наукові, дослідницькі та технологічні парки, бізнес-інкубатори, промислові парки, зони експортної переробки, регіональні інноваційні мережі, технополіси та ін. [3, с. 205].

Сучасна інноваційна інфраструктура в Україні представлена лише окремими типами інноваційних інститутів, серед яких найбільш адаптованою організаційною формою є технологічні парки. Відповідно до чинного в Україні законодавства під технологічним парком (технопарком) розуміється юридична особа або група юридичних осіб, що діють відповідно до договору про спільну діяльність без створення юридичної особи та без об'єднання вкладів з метою створення організаційних засад виконання проектів технологічних парків з виробничого впровадження наукоємних розробок, високих технологій та забезпечення промислового випуску конкурентоспроможної на світовому ринку продукції [6].

Формування системи інноваційної інфраструктури в Україні розпочалося у 2000 році і відбувається незначними темпами, хоча практика роботи технопарків протягом десяти років доводить доцільність та ефективність їх функціонування, а також їх значну роль у активізації інноваційної діяльності [7, с. 21]. Сьогодні в Україні загальна чисельність технопарків складає 16, але чинні проекти за пріоритетними напрямками їх діяльності, здійснюють лише 9 технологічних парків [8].

Суттєвою перевагою технопарків як організаційної форми інноваційного розвитку є надання можливості науці розвиватися. У рамках технопарку діє підприємство, яке здійснює реалізацію інноваційного проекту. Прибуток від виробництва та реалізації інноваційної продукції залишається у технопарку, що дає можливість спрямовувати його на реінвестування та подальший розвиток.

На сьогодні реальної державної підтримки технопарків не відбувається. Крім того, зменшуються обсяги цільових субсидій, не вирішені питання щодо формування нормативно-правової бази, яка регулює інноваційну діяльність в Україні.

Однією з передумов розвитку вітчизняної легкої промисловості на інноваційних засадах може стати успішна

реалізація проектів у рамках технопарку «Текстиль» (створеного на базі Херсонського ХБК та Херсонського національного технічного університету): - вирощування бавовни та льону на території Херсонщини; - відновлення вирізаного у 90-х роках ХХ ст. поголів'я тонкорунних овець [9,10]. Реалізація цих інноваційних проектів із застосуванням новітніх технологій дозволить створити власну сировинну базу для вітчизняних підприємств легкої промисловості, що впливатиме на зниження собівартості продукції та підвищення її конкурентоспроможності.

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №18, №19-20, №21-22, ст.144 (із змінами та доповненнями).

2. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-IV // Відомості Верховної Ради (ВВР), 2002, №36, ст.266 (із змінами).

3. Зянько В. В. Інноваційне підприємництво: сутність, механізми і форми розвитку. Монографія. – Вінниця: УНІВЕРСУМ-Вінниця, 2008. – 397 с.

4. Л. Федулова, М. Пашута. Розвиток національної інноваційної системи України // Економіка України. – № 4, 2005. – С. 35–47.

5. Інноваційні процеси в змішаній економіці. Том 1. Монографія / В. Г. Федоренко, М. П. Денисенко, І. М. Грищенко, А. П. Гречан та ін.; під редакцією д.е.н., професора, академіка В. Г. Федоренка, д.е.н., професора, академіка М. П. Денисенка. – К.: ПІК ДСЗУ, - 2008. – 194 с.

6. Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» від 16.07.1999 № 991-XIV (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, N 40, ст.363.) (із змінами).

7. В. І. Покотилова. Технологічні парки України: стан, проблеми, перспективи розвитку // Покотилова В. І. // Інвестиції: практика та досвід. – 2009. - № 19. – с.21-23.